

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **J.W.**

skazanego za popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 10 grudnia 2025 r.,

kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 18 czerwca 2025 r., sygn. akt IV Ka 478/25

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 12 lutego 2025 r., sygn. akt II K 388/24

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu, po rozpoznaniu apelacji obrońcy, wyrokiem z 18 czerwca 2025 r., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Pile z 12 lutego 2025 r. i ostatecznie J.W. został uznany za winnego popełnienia dwóch przestępnych zachowań: ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to wymierzono mu karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz występku z art.

62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczono karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz świadczenie pieniężne z art. 70 ust. 4a Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz solidarne naprawienie szkody z art. 46 § 1 k.k.

W kasacji od wyroku Sądu Okręgowego obrońca wskazał rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i uznaniu zeznań świadka za niewiarygodne oraz przyjęciu, że J.W. był zleceniodawcą popełnionych oszustw i wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację oskarżyciel publiczny wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Lektura nadzwyczajnego środka zaskarżenia połączona z analizą akt sprawy prowadziła do wniosku, że Sąd odwoławczy prowadząc kontrolę instancyjną odniósł się do każdego z podniesionych zarzutów apelacji i uczynił to w sposób nienaganny, stosownie do m.in. art. 433 § 2 k.p.k. Na uwagę zasługiwał również fakt, że aprobowując w pełni rozstrzygnięcie Sądu pierwszoinstancyjnego Sąd *ad quem* nie zmieniał ustaleń faktycznych w sprawie i nie dokonywał własnej oceny dowodów, w związku z czym nie mógł naruszyć art. 7 k.p.k. W tej sytuacji, skoro zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. wysnuto czysto instrumentalnie aby uczynić zadość standardom kasacyjnym i otworzyć skarżącemu drogę do podniesienia niedozwolonego na obecnym etapie procedowania zarzutu z art. 438 pkt 3 k.p.k., zarzucenie Sądowi odwoławczemu dowolnej oceny dowodów nie mogło się powieść.

Biorąc pod uwagę, że wszystkie bez wyjątku zarzuty nadzwyczajnego środka zaskarżenia były przedmiotem apelacji i, co już ustalono, zostały rozpoznane w sposób wyczerpujący na szczeblu drugoinstancyjnym, jedynie dla przypomnienia stronie niepodważalnych faktów należało zaznaczyć, że B.S. przesłuchano kilkakrotnie na przestrzeni od marca do grudnia 2024 r. i złożył on spójne oraz wyczerpujące wyjaśnienia pozwalające na ustalenie stanu faktycznego w sprawie,

w tym szczegółowo opisał swoją rolę oraz przywódczą rolę J.W. w popełnianym przestępczym procederze. Zasadnicza zmiana relacji podczas rozprawy 12 lutego 2025 r. była z jednej strony następstwem zapadłego już wyroku skazującego B.S. poprzedzonego jego dobrowolnym poddaniem się karze za popełnienie tegoż czynu z art. 286 § 1 k.k., a z drugiej strony chęcią przypodobania się J.W., o czym sam świadek powiedział tłumacząc, że zrobiło mu się żal skazanego. Obrońca ponownie jak w apelacji potraktował zmianę depozycji świadka jako oręż do zbudowania zarzutów, podczas gdy nie ma wątpliwości, że była to tylko nieudolna strategia przestępcy, który nagle chciał chronić swoją reputację w oczach współsprawcy.

Na etapie apelacyjnym wyjaśniono też kwestię telefonu i nie pozostaje nic innego jak powtórzyć za Sądem Okręgowym, że szary telefon, który B.S. otrzymał od skazanego nie został zabezpieczony, wobec czego na próżno szukać połączeń pomiędzy skazanymi oraz skazanych z ofiarami. Jednocześnie brak tego telefonu i wykazu połączeń nie dyskredytuje całego materiału dowodowego osobowego i rzeczowego, szczegółowo opisanego w pisemnych motywach wyroku Sądu Rejonowego, który pozwolił na rekonstrukcję zdarzeń i pociągnięcie do odpowiedzialności sprawców oszustw, których dopuścił się w ramach ciągu przestępstw J.W.

Podsumowując, szczegółowa kontrola procedowania Sądu Okręgowego w Poznaniu nie ujawniła żadnych błędów podczas prowadzenia postępowania odwoławczego. Pisemne motywy wyroku Sądu *ad quem* zostały sporządzone zgodnie z wymogami, o których mowa w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., wobec czego kasację w całej rozciągłości należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak w dyspozytywnej części orzeczenia, a kosztami obciążył skazanego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[WB]

[a.ł]

